

РАЗПОРЕЖДАНЕ

№ 40290

гр. София, 16.03.2024 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 174 СЪСТАВ, в закрито заседание на шестнадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: РАДМИЛА ИВ. МИРАЗЧИЙСКА

като разглежда докладваното от РАДМИЛА ИВ. МИРАЗЧИЙСКА Частно гражданско дело № 20241110111392 по описа за 2024 година

Със заявление, подадено от ***** с ЕИК: *****, е поискано издаването на заповед за изпълнение на парично задължение по реда на чл. 410 ГПК срещу Г. Д. К. с ЕГН: ***** за следните суми: 300,00 лева (триста лева), представляваща главница, ведно със законна лихва за период от 27.02.2024 г. до изплащане на вземането, сумата 10,01 лева (десет лева и 01 стотинка), представляваща договорна лихва за период от 29.03.2019 г. до 29.04.2019 г., сумата 54,06 лева (петдесет и четири лева и 06 стотинки), представляваща мораторна лихва за период от 29.04.2019 г. до 22.02.2024 г., 185,67 лева (сто осемдесет и пет лева и 67 стотинки), представляваща неплатени дължими такси, 104,99 лева (сто и четири лева и 99 стотинки), представляваща неустойка по чл.6.2. от договор за потребителски кредит 293243.

При проверка на предпоставките за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, настоящият съдебен състав намира, че подаденото заявление следва да бъде частично отхвърлено за сумите от 185,67 лева (сто осемдесет и пет лева и 67 стотинки), представляваща неплатени дължими такси и 104,99 лева (сто и четири лева и 99 стотинки), представляваща неустойка по чл.6.2. от договор за потребителски кредит 293243.

Подаденото заявление е редовно от външна страна, доколкото заявителят е индивидуализирал вземанията в достатъчна степен.

Съгласно чл. 411, ал. 2, т. 1 ГПК съдът не издава заповед за изпълнение, когато искането е в противоречие със закона или с добрите нрави, а съгласно т. 3, на чл. 411, ал. 2 заповедният съд е задължен да следи и за наличието на неравноправни клаузи, когато искането на заявителя произтича от потребителски договор, какъвто е настоящият случай. С оглед качеството на заемателя, е налице договор с потребител по смисъла на пар. 13 от ДР на ЗЗП, по отношение на който намират приложение

съответно разпоредбите на ЗПК. Съгласно чл. 24 ЗПК за договора за потребителски кредит се прилага и чл. 143-148 от ЗЗП, като неравноправна клауза в договор, сключван с потребител, е уговорка във вреда на потребителя, която не отговаря на изискването за добросъвестност и води до значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца или доставчика и потребителя.

Съдът намира, че клаузата от договора, установяваща, че длъжникът дължи и неустойка за неизпълнение на задължението за осигуряване на обезпечение, е нищожна и не поражда права и задължения за страните.

Основното задължение на длъжника по договора за потребителски кредит е да върне предоставените му в заем парични средства, да заплати уговореното възнаграждение за ползването им и съответно реалните разходи по събирането на задължението, но с процесната неустойка възстановяване на тези вреди не се гарантира, поради което с неустойката не се осъществява обезщетителната ѝ функция.

Липсва и обезпечителният елемент на неустойката, тъй като изначално не е ясно какви вреди на кредитора би покрила тази неустойка. В интерес на кредитора е да подsigури длъжник, който да бъде надежден и от когото да очаква точно изпълнение на договорните задължения, като проверката за кредитоспособността на потребителя следва да предхожда вземането на решението за отпускане на кредита, за което на кредитора са предоставени редица правомощия да изисква и събира информация (чл. 16 и сл. ЗПК) и едва след анализа ѝ да прецени дали да предостави заемната сума.

Не може да се приеме, че изпълнява и санкционната функция, тъй като задължението на кредитополучателя отнасящо се до осигуряване на поръчители не е определено като предварително условие за сключване на договора, а регламентирания изисквания към поръчителите съдът преценява като утежнени и затрудняващи получаването на информация за тях, чието реално изпълнение е невъзможно в предвидения 3-дневен срок от падежа на незаплатената в срок вноска, като по този начин се нарушава и принципът за добросъвестност и равнопоставеност на страните.

Относно претендираната неустойка /при неосигуряване на обезпечение от страна на длъжника/: съгласно разпоредбата на чл. 33, ал. 1 от ЗПК, при забава на потребителя кредиторът има право само на лихва върху неплатената в срок сума за времето на забавата. В случая, с процесната клауза за неустойка се добавя още едно обезщетение за неизпълнение на едно акцесорно задължение- недадено обезпечение от длъжника. Ето защо съдът намира, че клаузата за неустойка в договора за заем е недействителна като противоречаща на законови разпоредби. Съдът следва да съобрази констатираната нищожност на отделни клаузи в договора за кредит в заповедното производство, тъй като в разпоредбата на чл. 411, ал. 2, т. 2 от ГПК е предвидено, че заповед за изпълнение не се издава, ако искането на заявителя противоречи на закона.

При достигане до този правен извод съдът съобрази постановките на т. 4 от ТР № 1/15.06.2010 г. по тълк. д. № 1/2009 г. ОСТК на ВКС.

Поради така изложените съображения тези клаузи не поражда права и задължения за страните, респективно в частта, с която са претендирани произтичащите от тях вземания заявлението по чл. 410 от ГПК следва да се отхвърли.

По отношение на претенцията за такса в размер на 185,67 лв., настоящия съдебен състав счита, че също противоречи на закона и добрите нрави, и заявлението следва да бъде отхвърлено и в тази си част. Таксата е в противоречие с нормата на чл. 33, ал. 1 от ЗПК, в която е регламентирано, че при забава на потребителя кредиторът има право само на лихва върху неплатената в срок сума за времето на забавата. По същество се цели заобикаляне на ограничението на чл. 33 от ЗПК - оскъпява се кредита, което води до неоснователно обогатяване. Посочената сума не касае допълнителни услуги, свързани с договора за потребителски кредит, а дейност, евентуално извършвана от кредитора във връзка със събиране на задължението. Тези дейност няма характеристиката "допълнителни услуги" в полза на потребителя, а разходи, както самият заявител ги е характеризирал във връзка с извънсъдебното събиране на задължението, следователно не попада в изброените в чл. 10а, ал. 1 от ЗПК услуги. Поради изложеното заявлението следва да се отхвърли и в тази част.

Следва на основание чл. 415, ал. 3, вр. с ал. 1, т. 3 ГПК да се укаже на заявителя, че може да предяви осъдителен иск относно вземанията, за които е отхвърлено заявлението. Срокът, установен в посочената разпоредба е едномесечен от връчване на разпореждането, но доколкото настоящото разпореждане подлежи на обжалване с частна жалба, следва да се укаже на заявителя, че може да предяви иск за вземането в едномесечен срок, който започва да тече от датата на влизане в сила на настоящото разпореждане.

Мотивиран от гореизложеното, съдът

РАЗПОРЕДИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ заявление, подадено от ***** с ЕИК: ***** срещу Г. Д. К. с ЕГН: ***** за сумите от **185,67лева** (сто осемдесет и пет лева и 67 стотинки), представляваща неплатени дължими такси и **104,99лева** (сто и четири лева и 99 стотинки), представляваща неустойка по чл.6.2. от договор за потребителски кредит 293243.

Разпореждането подлежи на обжалване с частна жалба пред СГС в едноседмичен срок от съобщаването му на заявителя.

УКАЗВА на заявителя, че може да предяви осъдителен иск относно

вземанията, за които е отхвърлено заявлението, в едномесечен срок от влизане в сила на настоящото разпореждане, като донесе дължимата държавна такса. Ако искът не бъде предявен в посочения едномесечен срок страната губи възможността да приспадне внесената по настоящото дело държавна такса.

Препис от разпореждането да се връчи на заявителя.

Съдия при Софийски районен съд: _____